

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Víla
z Modré řeky

虎
希岩 銀河精製
收放迷津 龍虎餘韻

■ garamond

Případy soudce Ti Víla z Modré řeky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti: Víla z Modré řeky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Případy soudce Ti

Víla z Modré řeky
Nový případ Soudce Ti

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Víla z Modré řeky

■ garamond

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na
www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.

V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Z francouzského originálu přeložila Vlasta Misařová.

HLAVNÍ POSTAVY

Ti Žen-ci, soudce v Pu-jangu, alias Čang Pu-ling
Paní Lin Er-ma, První manželka soudce Ti
Druhá a Třetí paní, konkubíny soudce Ti
Tiao Tchaj, *Ma Žung* a *Tao Kan*, pobočníci soudce Ti
Seržant Chung, sluha soudce Ti
A Luo-ang, bohatý výrobce nožů
A Čchien, strýc A Luo-anga
Paní Ke, manželka A Luo-anga
Červený lotos, služka paní Ke
Wu Siao, A Luo-angův správce
Slečna Vrba, dcera řezbáře Mina
Žung Li, soudce v okrese Dlouhý Vrch
Mlátička, kapitán Žung Liových biřiců
Tykváč, taoistický poustevník
Nejstarší paní Wang, čarodějka

Případ se odehrává v roce 670 v Pu-jangu, městě
na Velkém císařském průplavu na východě Číny.
Soudci Ti je čtyřicet let.

I

*Soudce Ti předsedá banketu na počest bohyně;
málem se ocitne na jídelním lístku.*

Soudce Ti se celý den věnoval povinnostem vyplývajícím z jeho úřadu – hádanicím mezi šéfy kantonů pověřenými výběrem daní –, a právě si na terase soudu ve společnosti svých manželek pochutnával na zaslouženém čaji z červené cibule, když mu přišel tajemník připomenout, že jeho program není u konce: musí ještě osobně zahájit Svátek snoubenců. Podle místních zvyklostí se chystaly veselice, které měly přispět k utváření nových párů. Pro mladé lidi to byla příležitost, jak se sblížit pod pozorným dohledem svých rodin i ochranných božstev. Začínalo se oficiálním obětováním Bohyni manželství, jejíž pagoda se tyčila na ostrůvku v řece. Událost se těšila laskavé záštitě soudce, a tak byla na jeho počest na břehu uspořádána společná hostina.

„Svátek snoubenců!“ vykřikl Ti. „Právě před svátkem živých mrtvých! Jak uvážlivý kalendář!“

Tajemník ja-menu ho informoval, že státní pokladna věnuje malý finanční příspěvek na nové šaty pro nastávající manžele. U chudých lidí, kteří měli z příspěvku největší užitek, tato velkorysost hodně přispívala k dobremu mínění o státní správě. Soudce Ti byl právě jmenován do úřadu, a tak byla tato lidová slavnost ideální příležitostí k předstoupení před občany.

Ti neměl pražádnou chuť navazovat nějaké styky. Ale mizantropie byla charakterový rys, který u něj Druhá paní oceňovala nejméně, proto ho plísnila.

„Slavnost snoubenců je důležitá, drahý manželi. Většina z nich uzavře manželství jedinkrát za život. Všichni nemají to štěstí, aby mohli napravit chybný výběr a vzít si další manželku, když se naskytne příležitost.“

Třetí paní zvedla oči od šálku, v němž se snažila vyčíst svoji budoucnost z čajových lístků.

„To mám být já, ta příležitost?“ zeptala se.

„Koho považujete za chybný výběr?“ zeptala se První paní.

Zatímco on se měl účastnit obřadů na řece, chtěly se odebrat na ženskou recepci u jedné dámy z místní šlechty.

„I my pilně přispíváme k reprezentaci Syna nebes v tomto městě,“ prohlásila První paní, která se těšila, jak udělají na venkovanky dojem toaletami z hlavního města.

„Ano, ale já ho reprezentuji v průvanu u řeky,“ namítl manžel. „Zatímco vy si necháte podávat sladkosti v hezké zahradě.“

„Netroufly bychom si pochybovat o výjimečných výsadách, jaké náležejí našemu vznešenému manželovi,“ řekla Třetí paní.

„O výsadě užít si průvanu,“ říkal si soudce a natahoval ruce, aby mu seržant Chung pomohl do oficiálního úboru ze zeleného hedvábí.

Řeka v Pu-jangu byla ramenem Modré řeky, která tvořila hranici se sousedním okresem. Hosté na banketu byli povětšinou starší notáblové, pro něž bylo setkání s novým soudcem příšlým odjinud tím nejlepším povyražením, jaké jim slavnost mohla nabídnout. Dlouhý nízký stůl u řeky chránily ze všech stran před větrem látkové zástěny. Řada koberců rozprostřených na břehu vyvolávala dojem, že jste ve slavnostním sále, jehož jedna stěna spadá do vody. Ti usedl doprostřed, na tlustý polštář, které tu byly nachystány pro padesátku zadnic.

Pokrmy rozložené na stole sestávaly jednak z darů řeky, jako byla ryba vcelku, která měla být příslibem hojnosti, a pak z jídla představujícího šťastný manželský život, jako bylo vejce, symbol plodnosti, kachna na medu, symbol věrnosti, vodní slípka, která za celý život nevymění partnera, taštičky ve tvaru motýla, příslibu věčné lásky, nebo lotos s tisíci zrnky, záruka početného potomstva.

Ti pronesl krátký proslov, který velebil přínosy šťastného manželství, základu čínské společnosti.

„Příště se sejdem za devět měsíců a oslavíme svátek miminek!“ zakončil projev a na přípitek vysoko pozvedl svou misku s rýžovým alkoholem *paj-tiou*.

Denní světlo pomalu mizelo, zatímco hosté si pochutnávali na švestkách v zeleném čaji se špetkou soli za diskrétního doprovodu fléten a citer vyluzovaného jemnými prstíky souboru mladých dívek. Sloužící zažehli svíčky a pochodně. Stolovníci hledali zábavné náměty k rozhovoru vhodné pro tak vysokou osobnost, jakou byl mandarín páté třídy. Když se totiž vyloučily sprosté vtipy, lechtivé anekdoty, choulostivé historky a kritizování císařské moci, nezůstávalo toho k hovoru už mnoho. Ti už se chystal zavést řeč na výroční bilanci účetnictví města, když se ho jeden stařík sedící nedaleko něj zeptal, zda zná příběh o začarované řece.

„O které řece?“

„O téhle, vznešený soudce,“ odpověděl jeho protějšek a ukazoval na Modrou řeku, která před nimi rozvínovala stuhu temné vody.

„Vyprávějte mi o tom, prosím,“ odvětil mile soudce, neboť dával přednost jakékoli hezké hlouposti před republikou svého rozpočtového deficitu.

Staroch začal třaslavým hlasem vyprávět o smutném osudu mladé dívky, která zemřela z nešťastné lásky a jejíž přízrak tu od té doby straší.

„No tohle!“ vykřikl Ti. „Neříkejte! Na místě, které mi připadalo tak poklidné!“

Nešťastnice se vrhla do vody, poté co ji její miláček potupil a oženil se s jinou, bohatší dívkou. Její tělo nikdy nenašli, nepochybně ji soucitní bohové proměnili v říčního ducha.

„To je to nejlogičtější vysvětlení,“ připustil Ti.

Nepohřbená duše byla navěky spojena se zákruty řeky, s vlhkými břehy a jejich bujnou vegetací. Vodní víla nadnášená energií *jin* byla odsouzená věčně plavat a hledat zdroj energie *jang*, jenž tu a tam nacházela v osobě hezkých mladíků, rybářů nebo mužů na vycházce, kteří udělali tu chybu, že se sem odvážili v nočních hodinách.

„O téhle legendě jsem ještě neslyšel,“ opáčil Ti.

„To proto, že od příchodu Vaší Excelence přízrak nikoho nesežral,“ vysvětlil stařík.

„Moje jmenování ho asi od těch skandálních způsobů odradilo,“ mínil Ti a byl rád, že má na magická stvoření stejný vliv jako na zločince z masa a kostí.

„Nebo má velký hlad, vznešený soudce,“ řekla stařena s velkýma očima, mžourající jako sova. „Čeká na svou chvíli v rákosí a doufá, že si do vody troufne vstoupit nějaký muž nadupaný *jangem*.“

Soudce Ti si připadal jako myška strnulá ve světle měsíčního paprsku.

Bylo načase přinést oběť Bohyni manželství. Noční hvězda se odrážela na vodní hladině jako myriáda stříbřitých záblesků. Stolovníci připevnili na kusy dřeva svíčky ve tvaru bohyně a proud je unášel jako světlušky. Potom nastoupili do všech možných člunů ozdobených praporci s vyšitými přáními, příslovími nebo citáty o nešťastném štěstí života v páru.

Ti měl pro sebe celý člun se dvěma veslaři. Lucerny, zavěšené na obou koncích, tmu nijak nerozptylovaly. Noc šelestila, praskala, hučela. Když měsíc zmizel za mrakem, krajina vypadala najednou stejně hrozivě jako

ta nejhorší předměstí hlavního města. Ti se obezřele posadil.

„Doufám, že se ten váš slavný přízrak nebude chtít dnes večer vykoupat,“ zažertoval soudce a přejížděl očima listoví, v němž neobjevil nic uklidňujícího.

„Kolik nevinných poutníků už si odnesla za úplňku!“ prohlásil jeden námořník a pořádně se do člunu opřel, aby ho odstrčil od břehu.

„To je ale hrůza!“ řekl mandarín, kterého sem vyslali, aby se nechal utopit vodní vílou.

„Nechť se vznešený soudce uklidní,“ křikla na něj ze břehu stařena, „ta si dělá zálusk spíš na krásné mladíky!“

Ti se upokojil a prohlédl si oba veslaře, které mu přidělili; připadali mu lákavější než nějaký soudce. Ledaže by víla dávala přednost vzdělavcům... Ale kdo si vybírá skopovou kýtu podle toho, jak je ovce inteligentní?

Nemohl se ubránit jistým obavám. Na mysl mu přišly četné historky podobného ražení. V dětství mu je vyprávěli, aby se při hrách nepřibližoval k řece, která tekla nedaleko domu jeho rodičů. Uklidňoval se pomyšlením, že tyto vody musí být plné tlustých kaprů nebo štik, jejichž ocasy určitě podněcovaly bohatou lidovou představivost, která si tolik libuje ve snadných a zázračných vysvětleních.

Veslařům netrvalo dlouho dovézt pasažéra na malý ostrůvek, uprostřed nějž se tyčila pagoda. Ti popadl jednu z pochodní, které na něj čekaly u cesty, a krácel až k budově, na jejíž trojitě střeše stála socha vyřezaná ze dřeva. Dílko od hlavy až k patě omalované sytými barvami bylo

vyrobené ve stylu typickém pro tento kraj; umělecké výrobky se odtud vyvážely do všech koutů Říše. Soudce se několikrát poklonil před božstvem Manželství, zapálil kužilek kadidla a nechal řeholníky, kteří se k němu připojili, aby vyzpívali své litanie.

Když obřad skončil, uvědomil si, že většina účastníků už odešla. Bez otálení znovu nastoupil do člunu. Mraků teď bylo víc než po cestě tam a zvedl se vítr, který sfoukl pochodně značící protější pláž. Veslaři jen stěží udržovali směr, proud je nezadržitelně snášel a oni už nevěděli, jak loďku urýdit. Zkrátka brzy zabloudili. Ještě že nevanul soudcem obávaný studený průvan, vlahá noc naopak sváděla ke snění. Chyběla už jen zpěvačka z nějaké čajovny, která by za doprovodu loutny notovala poetickou píseň.

Ti se nechal vozit svými veslaři jako socha, která se nosí v procesích ulicemi o svátečních dnech. Cítil se jako ty blikající svíčky ve tvaru bohyně, které poslali po vodě; neosvětloval snad svět svou zárnou inteligencí? Těšil se tou představou, když ho z myšlenek vytrhlo šplouchání.

„Vypadá to, že se tamhle něco hýbe,“ řekl a ukázal na vzdálený bod.

Když se všichni tři zahleděli na vodní hladinu, spatřili obrovskou, neforemnou hlavu s vyvalenýma očima, která se k nim neomylně blížila. Veslaři nebyli tak neochvějní jako mandarín prodchnutý konfuciánskou moudrostí, začali panicky křičet a pobíhat, už se zdálo, že tu vratkou lodičku převrhnou i s jejím vzácným nákladem, totiž s císařským úředníkem. Šíleli jak dva pavíani, co narazili na hada.

Vodní víla se stále blížila. Když byla tak blízko, že se střetli s jejím krutým pohledem, veslaři zapomněli na to, co je jejich povinnost, skočili do vody a uplavali opačným směrem.

„Hej!“ křičel jejich pasažér. „Hned se vraťte! Hlavně ty tam, ty mladší! Zachraň svého podprefekta!“

Ani toto pobouřené volání nezabránilo zbabělcům, aby vši silou svých rukou i nohou plavali pryč. Ti je napodobit nemohl: než by svlékl oboje šaty, které ho tížily, ty brokátové i ty lněné, strašlivá příšera, která se k němu blížila, by ho chňapla, zakousla a rozsápala na kusy; takový odchod ze života rozhodně nebyl hoden vysokého služebníka státu.

Zkonstatoval, že si vodní víla vůbec nevšímá plavajících veslařů a nadále směřuje k němu. Aspoň že to byla příšera s dobrým vkusem a měla smysl pro hodnotnost nabízející se bašty. Ti byl skoro polichocen, že ho to stvoření shledalo stejně požitelným jako krásné mladé hochy, které si obvykle doprávalo. Ozbrojl se jedním veslem a neohroženě na něj cíhal, připraven dát mu najevo, že žádná dieta neospravedlňuje sežrání podprefekta.

Jelikož se to záběry prstů s plovací blánou neúprosne blížilo, vzpomněl si, že mu nabízeli dvě velice různá umístění: zde, ve městě známém tím, jak příjemně se tu žije, a kdesi na hornatých pláních Západu. Že si nevybral to druhé! Odradila ho perspektiva, že by musel snášet drsné podnebí. Nikdy by ale v himálajském sněhu nepotkal to ohavné monstrum!

Stvoření obeplulo jeho člun, aniž mu věnovalo sebemenší pozornost, a k velkému soudcovu překvapení pokračovalo v plavbě; říkal si, kde chce asi najít rafinovanější sousto, než je on sám.

II

*Soudce Ti čelí tvorům ještě houževnatějším než vodní víla;
z nebezpečné situace ho vysvobodí démon.*

Ti se dostal bez pohromy na břeh, kde na něj čekali nosiči, kteří neměli ani tušení, jakému nebezpečí unikl. O kus dál se jeho dva veslaři ohřívají u ohýnku a sušili promočené šaty. Vytkl jim, co je to za mravy nechat soudce na pospas čelistem vodní příšery, nastoupil do palankýnu a vrátil se do ja-menu, aby si konečně vychutnal poklidné spočinutí na rohoži vedle První paní. Ještě pod vlivem šoku se ve snaze najít útěchu tiskl k zádům drahé polovičky, ale odpovědí mu bylo jen podrážděné zaškrundání, které nečinilo První paní o moc přívětivější, než byla kreatura z řeky.

Nazítří spal o trochu déle než obvykle, aby si vynahrádil, že ulehл v tak pozdní hodinu. Když mu družky přinesly snídani, už po druhé misce polévky a třech palačinkách s šalotkou zaznamenal, že se tváří nepřístupně.

„Nějaký problém?“ zeptal se s ústy plnými vaječného těsta.

„Žádný, vznešený manželi,“ odvětila suše První paní.

„Doufáme, že už se náš vznešený manžel zotavil z rozrušení,“ dodala Druhá paní ledovým tónem.

Služky, které se vrátily z trhu, jim pověděly novinky od žen rybářů. Po městě kolovaly zvěsti, že se soudce utkal s vodní vílou!

„Musím říct, že ta zkušenost nepostrádala na pikantnosti,“ potvrdil hrdina.

„O tom nepochybujeme,“ odpověděla Třetí paní.

„Víte,“ pokračoval, „ta fantastická stvoření ve skutečnosti neexistují, žádné přízraky, strašidla ani požíračky mrtvých nejsou.“

„V tom případě jsou jen nestoudnice,“ dospěla k závěru První paní.

„Prosím?“

Když jim služby o incidentu povyprávěly, manželky si to vyložily následovně: „Náš manžel se vypravil na řeku zalaškovat si se svlečenou koupající se ženou.“ Takhle si tedy údajný banket, ospravedlňovaný „svátkem snoubenců“, nepředstavovaly. Teď jim připadal jako záminka k nejhnusnějším prostopášnostem.

„Jaká byla, ta plavkyně?“ zeptala se Třetí paní. „Říká se, že muže, kteří se k ní přiblíží, dovede omámit tak, aby zapomněli na domov a nechtěli než se potěšit s ní.“

Ti usoudil, že popisují jeho hrdinský boj s démonickým stvořením příliš osobně. Bude lépe držet se obecně přijímané verze.

„Byla to vodní víla,“ prohlásil rozhodně. „Měla tělo pokryté šupinami a viděl jsem, jak se jí mezi špičatými tesáky komíhá rozeklaný jazyk.“

Ať to bylo jakkoli, družky se rozhodly, že odteď vezmou oslavy do svých rukou: ani nápad, že by chudák soudce musel přihlížet produkci nějakých necudných ta-nečnic nebo nějakému jinému druhu představení, kde by se mohly předvádět!

Po celý zbytek dne si Ti přemílal v mysli vzpomínku na incident. Protože nevěřil na kouzla a čáry, nemohl vyloučit, že tak podivné setkání možná znamená něco, co mu v tuto chvíli uniká. Když se teď na událost díval s odpočatou hlavou, nemohl se zbavit rozčilujícího pocitu, že vše pochopil špatně. Rozhodl se, že se ve stejnou hodinu vrátí k řece, tentokrát však v lepší společnosti; vezme si na pomoc své pobočníky, ti jsou vedení k tomu, aby na věci nahlíželi rozumně, a také aby ho chránili.

Když družkám oznámil, že ani tento večer nestráví s nimi, zarazilo je to.

„Náš vznešený manžel se chce zase podívat na nahé plavkyně?“ zeptala se Třetí paní.

„Ale ne, je to kvůli mému šetření kolem té šupinaté příšery. Co bude k večeři?“

„To, co vám přichystají skřítkové ze začarovaného lesa,“ odvětila jeho Druhá paní s rukama založenými v dlouhých rukávech.

Když se chýlil den, soudcův palankýn se vydal po hlavní třídě Pu-jangu a v závěsu za ním Ma Žung a Tao Kan; pán je pověřil, aby mu koupili nějaké jídlo u pouličních prodavačů, které potkají cestou.

Soudce míní, že pokud připustí, že plavkyně z předešlé noci byla obyčejná smrtelnice, a ne nějaký přízrak s rybím ocasem, pak bude důležité nikoli to, co viděl ve vodě, ale to, co neviděl na břehu. Nikoho by ani ne napadlo plavat po řece v noci, jen ve společnosti žab. Odkud plavkyně přišla? Kam mířila? Co hledala? Ta hádanka ho dráždila, chtěl rychle manželkám dokázat, že se po večerech nestýká ani s povolnými děvami, ani se zakletými rybami. Objasňovat záhady byla navíc nejen jeho radost, ale i povinnost – První paní by řekla, že je to „jeho posedlost“.

K řece dorazil při západu slunce, když poslední rybáři balili vrše, sítě a kormorány a vraceli se do svých chalup. Informoval se, co je na protějším břehu, tam, kam podle něj včera mířila vodní víla. Na první pohled tam nebylo nic světoborného: pole, zeleninové zahrádky a chlévy, kde rolníci chovali jatečná zvířata. Ti nevěřil, že by se ta najáda tolik namáhala proto, aby mohla ukrást kuře nebo ovci, a zvažoval, jestli se nezmýlil ve směru: možná ji zastihl ne při cestě tam, ale při návratu. Ovšem na břehu, kde stál teď, nebylo vidět nic jiného než listnatý les, který protínala cesta vedoucí do Pu-jangu.

Jak tak zkoumal okolí, povšiml si v dálce střechy.

„Co je to tamhle? To nevypadá jako chlév.“

„Ten dům není na protějším břehu, vznešený soudce. Je postavený na ostrůvku uprostřed řeky.“

Ti se rozhodl, že se o tom přesvědčí na vlastní oči, což vyvolalo u pobočníků rozdílné reakce. Ma Žung souhlasil, že půjdou působiště té najády prozkoumat, zato Tao Kan

neměl na dráždění odporných a agresivních strašidel prážádnou chuť.

„Já se mrknu, jestli ta obluda není tamhletím směrem,“ řekl a namířil si to do lesíka.

„Proč by měla být na suché zemi?“ namítl Ma Žung.

„Jestli tam je, budu moct varovat Jeho Milost,“ odpovéděl Tao Kan a zmizel v houštinách.

Jeho Milost už nasedala do bárky, kterou si najala za bezkonkurenční cenu; těch, kteří se odvážili plout do tmy obývané přízraky, nebylo mnoho, obzvlášť od příhody z minulé noci.

„Chcete, abych toho zbabělce přitáhl za kůži na šíji?“ navrhoval Ma Žung.

„Jen ho nech, bude nám krýt záda, jsem dostatečně chráněn.“

Dokud měl Ti po ruce urostlejšího z pobočníků, aby mu posloužil jako ochranný val, to tintitko se klidně mohlo jít nechat sežrat, kam chtělo.

Když byli uprostřed řeky, Ma Žung přestal veslovat a ostrážitě zkoumal její hladinu.

„Co děláš?“

„Ověřuju si, že k nám neplave žádný rybí ocas.“

„Pokračuj dopředu, prosím.“

„Já myslel, že mě Vaše Excellence vzala s sebou, abych zajišťoval její bezpečnost?“

„Ale hlavně proto, abys vesloval.“

Mezi listovím ostrova, za malým přístávacím můstkem mohli vytušit zahnuté střechy velkého a krásného, zářivě osvětleného obydlí. Oba muži zapluli pod listí

smuteční vrby, když Ma Žung beze slova zatahal soudce za rukáv a ukázal na vodu. Po vlnách se k nim blížila jakási zakulacená masa. Ti poznal vypoulené oči, které spatřil včera. Pobočník zbledl.

Chvíli nato proplula plavkyně na pár temp od nich, v opačném směru než posledně. Ti to odhadl správně: poprvé se odtud vracela. Když vystoupila na břeh ostrova, ve svitu měsíce se jim zjevilo lesknoucí se tělo samá pěkná oblina, a úplně nahé.

„To není rybí žena,“ zašeptal Ma Žung.

„Všiml jsem si,“ odpověděl soudce Ti.

To, co považovali za neforemnou hlavu, byl kožený vak, který měla posazený na hlavě a pod bradou připoutaný řemínkem. Velké kulaté oči nebyly nic jiného než dva knoflíky na vaku. Položila ho na zem a vytáhla z něj suché šaty a sandály.

Ma Žungovi nic neušlo.

„Ty máš lepší oči než já,“ řekl mu Ti. „Jak vypadá?“

„No, řekněme, že na slavnosti snoubenců by měla úspěch. Já sám bych se mohl nechat zlákat, přestože mým pravým náboženstvím je celibát.“

Mladá žena se vnořila do nitra parku, takže jim zmizela z očí.

Asi o čtvrt hodiny později uslyšeli směs výkřiků, výzev a zapřísahání. Vodní víla vyběhla zpod stromů a vrhla se zcela oblečená do vody. Brzy se vynořily mužské siluety s lucernami v rukou.

„Rychle!“ nařídil Ti. „Vystup si a udělej lomoz, abys na sebe přitáhl pozornost!“

Ma Žung si pospíšil, a už podupával pod stromy. Obyvatele ostrova ten zásah zmátl a vrhli se za ním.

Ti zatím mocně máchal vesly, aby uprchlici zadržel dřív, než si její pronásledovatelé uvědomí svůj omyl.

„Naskočte, rychle!“ křikl na ni, když zastavil loďku na její úrovni.

Protější břeh byl ještě daleko. Ve člunu by ji rychle dohnali. Neznámá dlouho neváhala. Hodila soudci cosi k nohám a vyšvihla se na palubu. Ti udělal s loďkou půl-obrat.

„Co to děláte? Břeh je tamhle!“ řekla pasažérka a prstem ukázala směr, kterým se podle ní měl pustit.

„Na to není čas, znám jistější směr,“ řekl Ti a vesloval tak rychle, jak jen mohl.

To už lidé z domu, odkud přišla, spouštěli na vodu člun. Ti přirazil k ostrovu, kde stál chrám Manželství, vytáhli loďku do úkrytu pod stromy a utíkali se schovat do pagody.

Bez pochodní vypadala jako stín hrobky rýsující se proti nočnímu nebi. Obešli sochu a ukryli se v malém sále, který sloužil jako skladiště. Ukládal se sem materiál pro Svátek snoubenců, hlavně narudlé závěsy, masky a kadi-dlo. Mladá žena položila na zem předmět, který s sebou přinesla. Byla to vyřezávaná deska, dlouhá asi půl druhého lokte. Bylo na ní několik scén se dvěma osobami, ženou a mužem. Na některých figurovala loďka a řeka.

Plavkyně v mokré tunice se třásla zimou.

„Divná doba na potápění,“ poznamenal soudce. „To je nápad, koupat se oblečená!“

„Jsem vodní víla. A vy?“

„Já jsem lovil kapry.“

„Kde máte vrše? Kde máte kapry?“

„Zmizeli i s mou sítí, když jsem vás vyzvedával na palubu.“

Pohlédla na bezvadný úbor svého zachránce, na jeho pěstěný vous a kožené střevíce.

„Nevypadáte jako rybář.“

„Ani vy jako víla. Měla byste mi říct, proč vás pronásledují.“

„Proč bych vám měla vyprávět o svém životě?“

Ti jí nechtěl vykládat, že pujangský podprefekt trávil noci šmírováním plavkyň, ale její drzost ho dráždila.

„Jsem ve službách místního soudce,“ prohlásil. „Jestli došlo ke krádeži, musím mu všechno hlásit. Je na vás, abyste mě přesvědčila, že jste se neprovinila trestným činem.“

Mladá žena mu nestydatě tvrdila, že se žádného přechinu nedopustila. Kdyby byl Ti u svého soudu, byl by v pokušení nechat jí uštedřit výprask za urážku vyššího úředníka.

„Víte, trest za krádež cenné relikvie je od dvaceti ran bambusovou holí až po doživotní otroctví.“

„Zdá se, že jste dobře informován.“

„To jsem všechno slyšel při veřejných zasedáních.“

Jejich rozhovor přerušil nějaký ruch na břehu. Okamžik zůstali bez hnutí, se zadržným dechem. Ale hlasy a dupání se blížily, pronásledovatelé brzy prohledají jejich útočiště.

Ti si ve světle měsíce všiml, co je kolem nich. Třemi pohyby se navlékl do svátečních náležitostí pro Slavnost snoubenců: vysokánský klobouk, světlá maska, tmavé oblečení. Když byli vetřelci na prahu pagody, vyrazil s křikem proti nim. Slídlilové na nic nečekali a vzali nohy na ramena.

Ti shodil kostým, dostrkal svou chráněnkou k loďce a oba veslovali k druhému břehu. Než k němu dorazili, snažil se dozvědět víc.

„Komu patří ta usedlost, kterou jste navštívila?“

„Rodině A,“ odvětila drzounka. „Jsou to výrobci nožů.“

„Vážně? To jste tedy hodně riskovala!“

Konečně dopluli ke břehu, kde je trpělivě očekával Tao Kan, posazený na převrácené bárce. Jeho pán si ho vzal stranou.

„Jdi najít Ma Žunga: musí se schovávat někde na protějším ostrově.“

Pobočník se neradostně zahleděl do tmy před sebou.

„Ale... co ta najáda, vznešený soudce?“

„Ničeho se neboj, ta už večerela.“

III

*Soudce Ti se těší pohostinnosti čarodějky;
vyslechne svědectví přízraku.*

Ti dotáhl plavkyni k nosítkům, v nichž ho sem donesli. Naštěstí zvolil ekvipáž bez korouhví, které by hlásaly jméno soudce sedícího uvnitř.

„Je pozdě, rád vás doprovodím až domů.“

„Já bydlím v Dlouhém Vrchu, na druhém břehu. Budeme muset přejít po mostě.“

„Jsem si jist, že mí chlapíci cestu znají,“ řekl Ti a odhrnul závěs, aby se mohla ve vozítku usadit.

Mladá žena pohlédla na měkké polštáře a hedvábné látky, které zdobily vnitřek vozu.

„Na malého úředníčka ja-menu se vám vede dobře.“

„Pujangský podprefekt mi nic neodepře,“ odpověděl Ti.

Nosiči šli chvíli podél břehu, když se před nimi z mlhy vynořily obrysy mostu, jehož mohutné kamenné pilíře byly ukotveny v korytu řeky. V architektuře jeho hlavního mostního pole, celého z cypřišového dřeva, se snoubila pružnost s odolností, díky níž mohl most

čelit velké vodě. Střechu z natřených tašek zdobila keramická oblaka, draci a jeřábi. Nad řečištěm trůnil mezi dvěma červenými lucernami malý oltář zasvěcený Bohu cestování.

Za mostem vedla cesta přímo do Dlouhého Vrchu. Oba pasažéři skoro celou cestu mlčeli. Ale když dorazili na předměstí, mladá žena jako by učinila rozhodnutí. Zvedla destičku, kterou měla položenou u nohou.

„Chcete znát pravdu o téhle řezbě?“

„Teď jste probudila mou zvědavost,“ přiznal Ti.

„Tak řekněte svým mužům, ať zahnou na první křižovatce doprava.“

Když došli k ústí malé uličky, mladá žena dvakrát uhočila do postranice, aby nosičům naznačila, že tu mají svůj náklad složit. Pěšky odvedla soudce k malému domku, který na první pohled za moc nestál; měl křivou střechu a zatlučená okna. Škvírami mezi prkny bylo vidět, že se uvnitř svítí.

„Paní Wang?“ zavolala neznámá.

„Kdo se ptá?“ opáčil nějaký hlas.

„Slečna Vrba!“

Hbitě jim otevřela žena s šedými vlasy, zahalená do několika vrstev starého plátna.

„Ach, dcerunko! Bála jsem se o tebe! Duchové mi řekli, že jsi ve velkém nebezpečí!“

Pohledem zabloudila k vousáčovi, který návštěvníci doprovázel.

„To je přítel,“ řekla dívka. „Pomohl mi utéct A Luo-an-govým mužům!“

„Ať mu bohové přejí!“ prohlásila stařena a ustoupila, aby mohli vejít.

Obývala díru, kde se vznášel těžký pach mastné polévky smíšený ještě s něčím nepostižitelným a odpudivým, jako kdyby tu pálili rohovinu, střívka a ještě další substance. Na stěnách visela přibitá mrtvá a vysušená zvířata: ptáci, plazi, pavouci a pracky různých velikostí porostlé chlupy nebo pokryté šupinami. Světlo ze třech malých luceren to vše oživovalo do jakéhosi ponurého stínového divadla. Ti pochopil, že se ocitl v doupěti čarodějky.

Žena je usadila na taburety, které, jak se dalo soudit podle jejich tvaru a zápachu, sloužily dříve jako rybářské koše. Ponořila naběračku do hrnce, ve kterém bublala nějaká tekutina, a nabídla jim dva šálky. Ti zdvořile poděkoval a přemýšlel, kam by tak asi mohl obsah vylít – jeho hrdlo se takovému pohoštění vzpíralo.

„Udělalas dobře, že jsi přišla,“ řekla šamanka. „Pomůžu ti, od toho jsem tu.“

Slečna Vrba si s ulehčením oddechla. Uznala, že se cítí trochu ztracená. Dnes večer se pustila do dobrodružného podniku a ráda by věděla, jestli se události vyvinou v její prospěch.

„Všechno bude dobré, nestrachuj se,“ řekla čarodějka. „Cítím kolem tebe příznivé síly.“

„Myslím, že se k nim počítá i vážený návštěvník,“ řekla slečna Vrba a ukázala na muže, kterého zavedla do tohoto čarodějnického hnízda. „Pracuje u pujangského soudu, třeba mi pomůže. Mohla byste se znovu obrátit na duchy, aby mu vyložili podstatu mého problému?“

Čarodějka zaváhala. Stálo by to značné úsilí a energii, duchy nelze jen tak vyrušovat, není to bez rizika. Ti se dovtípil, že by nebylo od věci lépe ji motivovat. Vyňal z opasku několik mincí a položil je před čarodějkou.

„Není to otázka peněz,“ řekla a sevřela mince v dlani. „Ale nedokážu té malé šibalce nic odmítnout, zaslouží si, abychom se zabývali jejími trampotami.“

Vložila si na hlavu cosi, co vypadalo jako pták vyrobený z pravého peří přilepeného na směsici různých materiálů, zapálila kužilek kadidla, úlomky kostí načrtla jakýsi obrázek a začala třást amuletem vyřezaným z tmavého kamene. Pak asi aby se dostala do transu, pozvedla svůj šálek, jako by obětovala nějakému neviditelnému božstvu, a naráz ho vypila. Oči se jí začaly koulet v jamkách a jejími ústy hlubokým hlasem s mužským zabarvením promlouvali duchové.

„Dcero, podstoupila jsi velké nebezpečí, abys mě pomstila, jsem na tebe hrdý!“

Ti zaznamenal, že někteří otcové zarputile prosazují vlastní požadavky na úkor bezpečnosti svých dětí, a to až za hrob.

„Děkuji, otče!“ odvětila slečna Vrba s očima plnými smutku. „Udělala jsem, co jsem slíbila.“

„Co se vašemu otci stalo?“ šeptl soudce mladé ženě do ucha.

„Zavraždili ho.“

„Dcero,“ pokračoval přízrak, dlužíš otcovým mánům spravedlnost, která jim byla odepřena! Vrahové musejí být potrestáni! Nespočinu v klidu, dokud za svůj zločin

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Případy soudce Ti: Víla z Modré řeky.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.